

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Lvdovici Molinæ, E Societate Iesv Theologiæ Doctoris, &
Professoris, Commentaria, In primam D. Thomæ partem**

Molina, Luis de

Lugduni, 1622

Articvlvs II. Vtrum potentia Dei sit infinita. artic. 2.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73915](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73915)

Secundum.

Ad secundum, concessa maiori & minori, neganda est consequentia: solum enim probat, res creatas non emanare immediate à voluntate diuina tamquam à principio efficiente actionem transeuntem quatenus potentia est, qua res creata producuntur.

Tertium.

Ad tertium neganda est maior: volitio namque nostra non est efficax, vt eo ipso, quod vult aliquid esse ad extra, illud sit, & ob id nos, præter potentiam voluntatis & velle indigemus executioni. In Deo autè velle est efficax, vt eo ipso, quod vult esse aliquid certo loco & tempore, adueniente tali tempore, illud sit; & idèd præter intellectum, voluntatem, ac volitionem, non indiget potentia alia executione.

ARTICVLVS II.

Virum potentia Dei sit infinita.

Potentiam Dei esse infinitam.

CONCLUSIO affirmat: estque certissima, quoniam cum potentia diuina non sit aliud à diuina essentia; sicut essentia est infinita vt q. 7. ostensum est, ita etiam potentia. Porro eo loco adductæ sunt rationes naturales, quibus probatur, tam essentiam, quam potentiam Dei, esse infinitam. Potest etiã conclusio huius articuli probari, tum ex testimoniis Scripturæ & Conciliorum q. cit. adductis: tum etiam ex iis, quibus conclusio sequentis articuli demonstrabitur. Etenim si Deus potentiam finitam haberet, pro quantitate potentia posset solum certa quædam facere simul, & per consequens non esset omnipotens.

Potentia Dei non esset frustra, esto Deus nihil vnquam crearet.

Notanda est responsio D. Thomæ ad secundum, vbi docet: Esto Deus statuisset nihil vnquam creare, nihilominus potentia ipsius non esset frustra. Quoniam id dicitur frustra, quod ordinatur ad finem, cumque non allequitur: quare cum potentia diuina non ordinetur ad finem, quemadmodum creaturæ collatæ sunt à Deo vt sunt propter operationem vel effecta: sit, vt potentia non esset frustra, esto nihil vnquam operaretur.

ARTICVLVS III.

Virum Deus sit omnipotens.

In Deo esse omnipotentiam.

CONCLUSIO est affirmans, & de fide, vt ex testimoniis sequentibus est manifestum. Genes. 15. Ego Deus omnipotens. & cap. 18. Numquid Deo quicquam est difficile. Exodi 25. Omnipotens nomen eius. Iob. 42. Scio quia omnia potes. Ecclesiast. 1. Vnus est altissimus, creator omnium, omnipotens. Matth. 19. Apud Deum omnia possible sunt. Luc. 1. Non erit impossibile apud Deum omne verbum. In vtroque symbolo Apostolorum, & Niceno, Patrem omnipotentem. In symbolo Athanasij, Omnipotens Pater, omnipotens Filius, omnipotens Spiritus sanctus. In Concilio Lateranensi cap. Firmiter de summa. Trinit. & fide Catholica. Vnus est Deus immensus, incomprehensibilis, omnipotens.

Omnipotentem esse Deum quid.

Deum omnipotentem esse, non est aliud, quam posse id omne, quod esse potest. Duobus autem modis potest dici aliquid esse posse. Vno, comparatione potentia, quia videlicet datur potentia, per quam esse possit. Altero, secundum se, quia spectata natura ipsius, nihil repugnat id esse in rerum natura, siue detur potentia, per quam esse possit, siue ex eo capite esse nequeat, quod non detur potentia, per quam esse possit. Quomodo si in rerum

A natura solum essent vires sentientes, neque vlls daretur intellectus, res incorporeæ non essent cognoscibiles, quasi existeret potentia per quam cognosci possent: essent tamen cognoscibiles secundum se: quia, quantum est ex sua natura, cognosci possent, vt patet, si daretur supra sensum vis intelligens, per quam cognoscerentur. Id omne dicitur posse esse secundo modo, quod in se spectatum produci potest, quin sequatur contradictio, atque adèd secundum se concipi potest sub ratione entis, hoc est, rei quæ ex se esse non repugnat, siue detur potentia, per quam produci valeat, siue non. Quod vero inuoluit contradictionem, quemadmodum secundum se rationem entis habere non potest, ita neque notitia iudicatiua concipi potest tamquam res, quæ vlla ratione reduci ad actum valeat. Ideo, vt Angelus Luca 1. beatae virgini exprimeret, Deum ea ratione omnipotentem esse, quia potest id omne, quod secundo modo explicato esse potest, dixit, Non erit impossibile apud Deum omne verbum, id est, omne quod mente, in ratione entis, concipi potest, aut omnis res: nomen namque verbum, frequentissime sumitur in literis sanctis pro re, vt q. 27. art. 1. ostendimus. Potest etiam locus ille exponi, vt sit sensus: Non erit impossibile apud Deum omne verbum, quod scilicet dixerit esse facturum: quasi diceret Angelus, potens est Deus implere, quicquid ipse promiserit.

His ita constitutis, in triplici sensu (tametsi ab aliis duo tantum distinguantur) queri potest, an Deus sit omnipotens. Primus est, an ita sit omnipotens, vt per se, vel interuentu causarum secundarum, possit omnia quæ per quamcumque potentiam esse possunt. Atque in hoc sensu continentur omnes, euidens esse in lumine naturali, Deum omnipotentem esse. Vt enim q. 2. art. 3. late ostendimus, clarum est à Deo optimo maximo, vt à primâ causa, fonte, atque origine totius est, cætera omnia emanasse: quare per se, vel interuentu causarum secundarum, potest ea omnia facere: quæ per quamcumque potentiam esse possunt. Neque id negant, etiam hi philosophi, qui existimant Deum agere ex necessitate nature: idèd que non posse se solo ea producere, quæ interuentu causarum secundarum facit.

Secundus sensus est, an ita sit omnipotens, vt per se ipsum possit id omne efficere immediate, quod cuiusvis potentia viribus esse potest. In hoc sensu in primis Aristoteles cæterique philosophi, qui Deum agere ex necessitate nature alleuerant, cõsequenter dicerent, Deum non esse omnipotentem. Etenim si ex necessitate nature ageret, & quæ interuentu causarum secundarum produceret se solo potuisset immediate producere, ea omnia produxisset simul ex æternitate, & per consequens nihil interuentu causarum secundarum progressu temporis fieret.

Deinde Scot. & Gabr. in 1. d. 42. licet firmissime teneant, Deum hoc modo esse omnipotentem: addunt tamen id non dèd rationibus naturalibus esse demonstratum. Licet enim in lumine naturali euidenter probetur, omnem vim & potentiam causæ secundæ, quin & omnem illius perfectionem contineri eminenter in Deo, tamquam in prima causa, fonte, & origine, à quo omnia emanarunt, id quæ argumentum satis probabile esse fateantur, vt probes, quicquid interuentu causarum secundarum fit à solo Deo posse produci; negant tamen id argumentum esse demonstratorium: quandoquidem in sole, inquit, continentur eminenter lumē quod ab eo emanat, & calor quem mediante lumine ulterius producit; & tamē sol non potest per seipsum immediate calefacere; sed mediante lumine: homo etiam virtute continet in se semem,

D. Lant. eu. exp.

Scit. no. di. quæ. p. 17. ex Deo. s. r. omni. p.

Deum in esse omnipotens. vt per se. possit. quicquid. interuentu. causarum. secundarum. producat. se. solo. potuisset. immediate. producere.

Scit. q. 2. d. 42.

Scit. q. 2. d. 42.